

telepensjonisten

Medlemsblad for Telepensjonistenes Landsforbund

Nr. 3/11 – 38. årgang

Seniorer i India

s. 4

51 rike år i Televerket

s. 16

REDAKTØRENS SPALTE

Årets sommer har nå gått over i historien. Når man i ettertid snakker om sommeren som har vært, snakker man som regel om hvordan været har vært og hva man har benyttet sommeren til. Årets sommer ble alt annet enn det alle vi hadde ønsket oss. Sommeren 2011 vil bli husket av oss så lenge vi lever. 22. juli 2011 vil bli en dato vi aldri kommer til å glemme. Det var denne dagen vi oppdaget hvor uforutsigbart alt kan være i vår tid. I løpet av denne dagen gikk det opp for oss at vi her, i den ytterste kant av verden og i et land som vi har følt oss trygge i, er like utsatt som de som bor i land hvor terror og vold er en del av hverdagen. Vårt land er en del av en globalisert verden, og vi må for all framtid ta konsekvensen av det.

Etter det som skjedde 22. juli, sitter vi igjen med mange ubesvarte spørsmål. Hvordan kunne slikt skje? Hva kan få et enkelt menneske til å foreta seg noe så grusomt? Kunne dette på noen måte vært unngått? Hvor mange andre personer med samme innstilling kan gå rundt blant oss? Alle disse spørsmålene er relevante, men nesten umulig å besvare.

Jeg, i likhet med de fleste andre her i landet, har vanskelig for fullt ut forstå eller forklare det som hendte. Bare gjerningsmannen kan gi oss en forklaring, men jeg har ingen ønsker om at han skal få fortelle oss det. Etter min mening må han ha mistet all talerett og alle andre rettigheter i det norske samfunnet.

Når jeg skriver dette har det gått nesten to måneder etter den uforståelige tragedien. Men jeg tror ikke det har gått en eneste dag uten at saken har vært omtalt i media. Det som slår meg er at media i hovedsak omtaler gjerningsmannen og hans gjerninger og tanker. For meg virker det som om media er blitt et talerør for gjerningsmannen. Var det ikke slik han ønsket at det skulle bli? Og jeg spør meg: Hvor mye oppmerksomhet skal han få? I dag hører jeg at det antas at det vil bli ca. 1200 pressefolk i Oslo, når rettsaken begynner. Her skal nok gjerningsmannen få god anledning til å formidle sitt budskap.

Jeg ønsker alle leserne en fin høst. Nyt den flotte og fargerike naturen.

HUSK REFLEKS!

Innhold:

Redaktørens spalte	s. 2	Landsstyret 2011-2013	s. 14
Lederen har ordet	s. 3	Tilbake til starten	s. 15
Seniorer i India	s. 4	50 SE-pensjonister i innenriksfart	
51 rike år i Televerket	s. 6	på Telemarkskanalen	s. 16
Samhandlingsreformen inn i smulere farvann	s. 9	Foreningsnummer og adresser	s. 18
Sofustanker	s. 10	50-årsfeiring	s. 19
Åpningstale til Landsmøtet	s. 11	Landsstyret	s. 19
Etter 22. juli 2011	s. 13	Telepensjonistene i Østfold på hyggetur	s. 20

Neste nummer av bladet kommer ut i desember. Frist for innsending av stoff er **14. november 2011**.

Redaktøren forbeholder seg retten til nedkorting av innlegg.

Forsidebildet: Hardangervidda i juni. Foto: Viggo Bj. Kristiansen

Lederen har ordet

Sommeren 2011 rives av min kalender. Med forskrekkelse og sorg forsøker jeg å legge den bak meg. Det ubegripelige som skjedde 22. juli kan imidlertid aldri glemmes. Telepensjonistenes Landsforbund føyer seg inn i rekkene av de som sender medfølelse tanker til de mange som har lidd uerstatelige tap.

Etter alle disse hendelsene må allikevel livet og samfunnet gå videre og som vår Konge uttalte i sin tale ved Minnekonserteren 21. august;

“Vi er vekket til en ny bevissthet om hva som virkelig betyr noe for oss!”

Forbundskontoret er denne sommeren administrert fra hjemmekontor og jeg tenker med glede på all den “leamikken” som gjør hverdagen enklere for oss. Med ADSL – Turbo fra Telenor ordnes det meste pr. PC og igjen må man undres over hvordan vi i det hele tatt fikk gjort jobbene våre før data ble introdusert – kanskje ikke så rart at det ble redusert bemanning når den nye teknologien gjorde sitt innpass!

Det har vært mange forhold å glede seg over som nyvalgt forbundsleder. Ikke minst var gleden stor da vi fikk innfridd vårt gamle krav om kompensasjon for tidligere års underregulering av pensjonene fra Telenor Pensjonskasse. Det er med stolthet vi erfarer at vår tidligere arbeidsgiver tar sine pensjonister på alvor og viser i praksis at de bryr seg! Forbundets medlemmer har da også tydelig vist at respekten for og gleden ved at “Telenoret” går bra deles. Det har også kundene. Selv om mobilnettet var nede i juli og media kastet seg over bedriften, saklig og usaklig, økte faktisk antall abonnenter har vi forstått – et bevis på at kvalitet er sårbar, men etterspørres!

Etterspørres gjør også Telepensjonistenes Landsforbund og som leder forundres jeg stadig vekk over at ikke markedet vårt er støvsugd for lengst, men nei da, nye medlemmer registreres over hele landet og våre lokale tillitsvalgte gjør tydeligvis en imponerende jobb for å skape trivsel og hygge blant de lokale telepensjonistene – igjen kan man slå fast at lokalforeningene er basisgrunnlaget for Forbundets virksomhet! Det varmer og gir oss som sentrale tillitsvalgte motivasjon til å stå på for de sakene som ikke har positivt fortegn – nevner her blant annet skattepåslaget som pensjonistene fikk gjennom økt trygdeavgift – den skal vi bruke muskler på.

Finansministeren bør snu og rette opp en slik urettferdighet! Når vi i tillegg blir avspist med 0,75% i fratrekk til den generelle lønnsutviklingen blir dette i sum uspiselig!

Vi har en rekke utfordringer utover høsten, men samtlige skal møtes med energi og godt pågangsmot og som kjent; gode forberedelser er halvvegs til mål fremdeles!

Jeg ønsker landsstyret og alle våre tillitsvalgte vel møtt til godt samarbeid!

*Med vennlig hilsen
Anni Milward
Forbundsleder*

**Alle klager over sin dårlige hukommelse,
men ingen over sin dårlige forstand.**

Francois de la Rochefourcauld

SENIORER I INDIA

Tekst og foto: Mia Slotta

I "Vi over 60" desembernummer 2006 fant vi en spennende artikkel, en utfordring for reiseglade, eventyrlystne seniorer, Rigmor Hagen fra Elverum og Mia Slotta (telepensjonist fra Arendal).

«Fra observatør til aktør! Dra på en meningsfylt reise i fargerike India. Jobb med barn og unge i landsbyer og kom tett på den lokale kulturen i dette enorme landet. Som frivillig arbeidende på et prosjekt i India har du mulighet til å bidra positivt til utvikling i et lokalsamfunn samtidig som du kan lære om indisk kultur ved å delta på kurs i yoga og indisk språk. Å bli kjent med India, er en opplevelse for livet.

Mange av programmene som drives av Atlantis i dag rekrutterer deltakere fra ulike aldersgrupper. Deltakere fra høyere aldersgrupper er ofte ressurssterke med bakgrunn fra mange og varierte samfunnssektorer. I India har vi valgt å tilby et eget seniorprogram for deg som tilhører aldersgruppen 55+. I mottakerlandet India vil deltakere i denne aldersgruppen nyte stor respekt blant lokalbefolkningen.»

Min venninne og jeg tente på ideen. Vi ble enige om et passende tidspunkt å dra, tok kontakt med Atlantis, fant ut at vi ville dra til Rajasthan, bestilte flybillett og dro 15. oktober 2007 og var borte i en måned.

Når vi er hjemme i god behold etter en tur vi ikke ville være foruten, men ikke reise tilbake til, men etter å ha fått det litt på avstand kanskje et annet sted i verden.

Vi startet indiaeventyret i Delhi. Vi ble møtt på flyplassen av en representant fra IDEX. (Indian network for development exchange).

Bostedet var i hytter med jordgulv og stråtak

Det viste seg at det var den organisasjonen vi skulle jobbe for. Drosjeturen fra flyplassen var en oppvisning i «tut og kjør». Slik er det i India. Bak på store kjøretøy står det: «Blow horn» og det var det ingen tvil om at noen glemte. Hotellet hadde vi fått navn på forhånd og på internett var det rangert til 4 stjerners luksushotell. Det var en sannhet med modifikasjoner, men vi skulle bare sove der en natt og spise frokost, så det var greit nok. På hotellets tak var der en frokostrestaurant, et par plastikkbord, og der møtte vi de andre deltakerne. Vi var 9 damer som skulle reise videre, ei fra Østerrike, ei fra New Zealand og resten fra England. Det kom ei til fra Berlin da vi kom til Jaipur. Rigmor og jeg var forøvrig de eldste.

Neste etappe gikk med tog til Agra. Vi ble heldigvis ledsaget av en IDEX-representant, -for å finne plassen på toget, var litt av et studium. Jeg var (veldig) heldig og fikk plass ved et vindu som det gikk an å se gjennom. Togturen var et eventyr. Livet langs togsjennene var nesten uvirkelig, for folk bodde langs skinnegangen mange steder i skur og telt.

Møtet med Agra, Taj Mahal var en opplevelse. Vi fikk ikke sett så mye av Agra, fordi det hadde vært opptøyer der, så vi ble frarådet å gå ut på egenhånd. Vi holdt oss i nærheten av hotellet. Neste stopp var Jaipur, der vi skulle få en innføring i indisk levemåte, lære litt hindi, lære om kastesystemet og ikke minst bo hos en indisk familie i fire netter.

Mia sammen med vertsfamilien

Jeg kom til en indisk familie som var av «den kongelige ætt» dvs. øverste kaste. Kastesystemet er avskaffet ved lov, men det er bare på papiret, fikk vi vite. Vi så det ved selvsyn også. Det vil ta mange år før det blir likhet for alle i India, men det er det for innviklet å komme inn på her

Turen til Lalsot Camp, i nærheten av Lalsot by, gikk med IDEXs mini-buss og med kokken som sjåfør. Trafikkbildet var ikke som hjemme, hellige kuer, kameler, griser, geiter, fire på en scooter, tuk-tuker, overfylte busser og lastebilder – ingen kjøretøyer var utenkelige. Og selvfølgelig var det tut og kjø, og vegarbeid mil etter mil.

Vi var framme etter at det var mørkt og vi fikk en flott mottakelse av de som jobbet for IDEX, blomsterkrans av tagetes, kastemerke i panna og et «armbånd» av tvinnet garn, som seg hør og bør i India.

Campen? Det var dagens overraskelse. En hytte med stråtak og jordgulv, men med egen vask og toalett og to kraner i knehøyde på veggene, kaldt og varmt vann. Det var et unntak om vannet var varmt. Strømmen kom og gikk – helst gikk. Hodelykten var god å ha når en skulle se hvorfor det kraslet så under Rigsmors seng en natt. En flittig mus hadde gravd seg inn og laget en stor jordhaug. Det var alltid noe som snøts fra taket. Det var husets gekko som «ryddet».

Hva skulle vi gjøre i landsbyen, Bogad mon tro? Vi fikk en omvisning og kunne sette opp ønske, men arbeidsoppgavene var ganske fastlåste. Det var undervisning i engelsk på 3 skoler eller arbeid på et dagsenter for små barn. Det var mest naturlig at de engelske måtte undervise i engelsk. Vi valgte dagsenteret. Selve senteret ble drevet av en dame, som forøvrig forsvant da vi var der. Hun overlot arbeidet til oss utenom å koke maten til de små.

Vi måtte bruke all vår fantasi til å aktivisere de små. Vi fant noen få leker som IDEX hadde der vi bodde og vi sang norske barnesanger, lekte og sang «Bjørnen sover» og «Hoppe sa gåsa» osv. Ungene var skjønne, utrolig skitne og etter hvert veldig tillitsfulle. De minste hadde ikke en gang bukse på seg, så det ble litt skvetting her og der på gulvet. Vi satt på gulvet for der var ingen møbler i rommet. Under taket flakset der duer, vi fikk besøk av geiter, hunder og resten av landsbyen. Mange av de større barna ville heller være med å leke enn å gå på skolen. Vi måtte hele tiden be dem gå i klassen sin og lære engelsk av de andre frivillige hjelperne, men barna gjorde som de ville. Det var ingen skoleplikt, og det var vanskelig å få foreldrene til å forstå at de måtte sende barna på skolen. Vi hadde en runde på hvor viktig det var da vi om ettermiddagene var på hjemmebesøk hos familiene til barna på dagsenteret.

På kamelsafari

Det var slitsomt å gå på hjemmebesøk, for vi hadde en hale av folk etter oss hele tiden. Tolken fra IDEX prøvde å hjelpe oss å holde dem litt på avstand, men det var vanskelig. Vi følte at de kom oss litt for nær for de tok på oss hele tiden. Det var det ikke lett å vende seg til. Vi bodde herskkelig i vår Camp i forhold til mange i landsbyen. De bodde i hus med stråtak eller bølgeblekk og med jordgulv, men uten vann. De hentet vann ved forskjellige pumper i landsbyen. Det var i hvert fall rent vann i landsbyen. Det eneste møblet de hadde var en flatseng med et slags flettverk. Når vi kom på besøk, satte de senga på utsiden og ba oss gjestvennlig å sitte ned.

En eldre dame spurte meg hvor mye jeg hadde betalt for brillene mine. Da gikk det opp for meg at det å få seg briller ikke var en selvfølge i landsbyen. Tenk om en optiker kunne ha en brilleinnsamling og dra til India.

Vi fikk også beskjed om at vi ikke skulle ha med oss gaver til India, men hadde jeg visst det jeg vet nå, hadde jeg hatt en innsamling blant mine venner og bedt om legoklosser. De frivillige som kommer etter oss hadde hatt en enklere hverdag om det hadde vært noen flere leker som de kunne ha tatt med seg hver dag. Ungene var utrolig flinke til å samle sammen de få lekene vi hadde. Vi fikk låne litt fra den tyske damen. Hun hadde med seg litt av hvert. Det virket som om hun hadde fått andre opplysninger enn oss fra organisasjonen som hadde formidlet oppholdet for henne.

Da vi reiste fra Lalsot fikk vi et spørreskjema for å gi tilbakemelding om oppholdet. Et av spørsmålene var om vi ville anbefale stedet for andre. De fleste svarte nei, men om det er noen som vil prøve seg, vil vi gjerne fortelle mer om oppholdet om de kontakter oss. Er du robust fysisk og psykisk, vil du få et minne for livet.

51 RIKE ÅR I TELEVERKET

Tekst: Jahn Hassel Foto: Jahn Hassel og Viggo Bj. Kristiansen

Sigrun Moe fra Levanger kan se tilbake på 51 år som medarbeider i Telegrafverket, Televerket og Telenor. Hun har gått gradene fra telefonreserve til ingeniør med Televerkets høyere kurs. Arbeidsstedet har for det meste vært i Levanger og Steinkjer. I 1994 fikk hun Kongens fortjenestemedalje for lang og tro tjeneste og for sin aktive innsats for Røde Kors. Året etter ble hun telepensjonist.

Telemor har fostret mange televeteraner. Sigrun Moe i Levanger er en av dem. I et halvt århundre har hun levd av og for "Verket". Ikke alt har vært rosenrødt. Da sluttstrek ble satt i 1995 med Kongens fortjenestemedalje i handa, var det et verdig punktum. Som telepensjonist er hun fortsatt aktivt med i mange lokale aktiviteter.

Vi møtte Sigrun en solskinsdag sist i august i barndomshjemmet hennes på Nettet utenfor Levanger. Der bor hun alene og greier seg godt som 84-åring. Sigrun er i god form, både mentalt og fysisk. Riktignok har hun hatt tre hofteoperasjoner, den siste i fjor vinter. Etter den har balansen og ganglaget endret seg, men det er ikke snakk om verken stokk eller rullator. Blind på et øye er hun også, etter en skade under et orienteringsløp, men det hefter heller ikke særlig, sier hun.

Far til Sigrun satte opp huset i 1924, ca 2 km fra Levanger sentrum. Det var "langt på landet" også den gang. Etter hvert kom fire barn til verden der. Sigrun var eldste datter i flokken. I 1944, samme år som Sigrun begynte i Telegrafverket, døde faren av magekreft. Under krigen måtte hun dra på bygda og be om egg, melk og mel til far sin. Han trengte diettkost under sykdommen. Det var ingen selvfølge å få tak i slikt under tyskernes herredømme, men farens anseelse som forstmann gjorde det lettere.

For Sigrun Moe startet et nytt liv i krigsåret 1944. Det var kunngjort en stilling i lokalavisa som telefonreserve hos Telegrafverket i Levanger. Som 17-åring med realskole i bagasjen var mulighetene gode. Sigrun søkte på stillingen og ble innkalt til "tale- og tallprøve". Det var talestemmen og evnen til å oppfatte tall som ble testet, forklarer hun. Hun fikk jobben, og livsløpet var lagt. Høsten 1946 og fram til februar 1947 ble det telefonkurs og telegrafkurs i Trondheim. Ved utstasjonering valgte hun og to kursvenninner, Astrid og Pernille,

Finnmark som arbeidssted på grunn av finnmarkstillegget. Pernille lever ennå og de sender fortsatt julekort til hverandre. Arbeidsstedet for Sigrun og Astrid ble Bossekop i Alta, mens Pernille pendlet mellom Honningsvåg og Båtsfjord. De holdt hele tida kontakten med hverandre. Sigrun jobbet to år i Alta og hadde også et halvt års vikariat i Kirkenes.

Da Sigrun kom til telestasjonen i Bossekop, var det bare tyskerleiren med barakkene og kirka som stod igjen etter tyskernes brenning. Alt forgikk i "Leiren", som de kalte det.. Boforholdene var primitive. Hyblene var så små at det ikke var mulig å ha eget matstell der. De spiste derfor på Messa, som kona til en av montørene drev. De sanitære forholdene var også dårlige. De gikk helst på do i kirka. Der var utedoen renere, dessuten var det kortere vei dit enn til Leirens spartanske fasiliteter. Midnattssol og mørketid var plagsomt. Om sommeren hendte det at folk tok feil av natt og dag og stilte på jobb klokka tre om natta i forvissning at det var ettermiddagsvakta som startet.

Ungjentene på sentralen var populære hos guttene. Jentene ble oppvartet og tatt med på mange turer og fester. Tiden i Alta bød på mange flotte og spennende opplevelser. Hun minnes to vidt forskjellige samebryllup i Kautokeino. Det var ungdomskjæresten som tok henne med dit. Et samebryllup var en opplevelse. Det første var hos en velstående familie. En seremonimester kunngjorde hvor mye hver gjest hadde gitt som gave. Det var 1000 kr fra en, 500 rein fra en annen osv. I det andre bryllupet var brudefolket og gjestene mindre velstående. Seremonien var enkel og gavene små. Men til gjengjeld ble det danset heftig og drukket "Jogasta" (lokalt brennevin?) i rikt monn. Men da vedovnen veltet under dansen, torde ikke jentene være med lenger og stakk sin vei.

Etter telegrafkurset i Trondheim i 1947,

kjøpte Sigrun seg motorsykkel. Det var en flunkende ny Royal Enfield med 125 kubikk motor. Prisen var 1990 kr, en hel formue på den tida. Pengene hadde hun spart sammen. Forhandleren tok det som en spøk da ungjenta på knapt 20 år ville kjøpe motorsykkel. Men da hun ba dem sende sykkelen med toget til Levanger, og at hun gjerne kunne betalte på forskudd om de ønsket det, ble det alvor. Sykkelen kom som avtalt og ble hentet på stasjonen. Men det krevdes sertifikat. For å få det måtte hun legge frem edruelighetsattest og vandelsattest fra lensmannen, slik ordningen var etter krigen. I ubetenk-somhet kjørte hun selv sykkelen ned til lensmannskontoret. Attestene ble utferdighet, men hun ble avslørt da hun satte seg på motorsykkelen for å kjøre hjem. Lensmannen ropte stopp! Papirene måtte leveres tilbake, og sykkelen settes igjen. Men Sigrun var ikke rådløs. Hun lot saken hvile noen uker før hun kontaktet lensmannen på nytt. Hun forklarte at hun bodde langt på landet. Dessuten trengte hun motorsykkelen i Finnmark hvor det var lange avstander og dårlige kommunikasjoner. Det ble godtatt, papirene kom og sertifikat utstedt. Sykkelen var med på hurtigruta da hun dro til jobben i Alta. Sommeren etter kjørte hun med den hjem til Levanger på sommerferie. Hun var ikke skvetten og overnattet ute underveis, skogvant som hun var. Etter sine to år i Alta dro hun til Oslo for ny jobb og nye kurs. Da solgte hun motorsykkelen til bror sin og satset på tråsykkel i storbyen.

Alt mens hun var i Alta hadde hun målet klart: Hun ville bli ingeniør i Telegrafverket. Hun visste at veien dit var lang og nåløyet trangt, særlig for ei ung jente fra landet. Hun begynte tidlig å forberede seg ved å ta private kurs. Hun fulgte undervisningen ved gymnaset i Alta som hospitant et helt skoleår for å lære matematikk, fysikk og språk. Hun tok eksamen i disse fagene på lik linje med gymnasiastene. For å få dette til, ordnet hun seg med å gå bare etter-

middagsvakter i skoleuka. Da hun fikk jobb i Oslo, var løpet lagt. Hun var godt forberedt til opptaket på Høyere kurs i 1950. Opptaksprøven gikk smertefritt, og i 1952 var kurset bestått. Ferdig med HK kunne hun velge mellom Namsos og Otta som tjenestested.. Hun valgte Otta fordi det var bedre turmuligheter der for en skientusiast og et naturmenneske som henne. I Otta ble hun straks med i Røde kors hjelpekorps. Men da mor hennes ble syk, søkte hun permisjon og dro hjem til Levanger for å ta seg av henne. Etter det ble hun tilsatt som transmisjonstekniker i Levanger. Hun manglet kunnskap om fjelltopptjenesten og søkte om stipend for å delta på et kurs i Tromsø. Hun kom inn på forkurset i Oslo, men ble ikke tatt ut til den praktiske delen i Tromsø, uten at hun fikk noen forklaring på det. Det svei. Sigrun kunne være en stridbar person når det gjaldt. Hun "lurte" seg inn på kurset i Tromsø som privatperson. Hun tok av feriedagene sine for å få det til. Da hun i ettertid tillot seg å søke om å få dekket noen av feriedagene hun hadde brukt, ble hun beskyldt for å være nesevis.

Men hun fikk bruk for kurset. En juleaften var hun som vanlig eneste transmisjonstekniker på vakt, da det kom beskjed fra Tromsø om at sambandslinjene til Trondheim ikke fungerte, og at de måtte rettes snarest. Feilen var oppgitt å være på Byafjellet i Steinkjer. Sigrun tok oppdraget på strak arm og la av gårde. Hun spente på seg skiene og vasset oppover til radiolinjestasjonen i julesnøen, mens familien i Levanger samlet seg rundt juleribba. Selv var hun skrubbsulten allerede da hun la av gårde.. Hun fikk avklart at feilen ikke lå på Byafjellet. Sent på kvelden kom hun tilbake til Levanger. Der ble hun tatt i mot med en dryg juledram på trappa og servert varm ribbe. Det smakte godt.

På 80-tallet søkte hun en ledig stilling ved Markedsavdelingen i Steinkjer. Som ingeniør kjente hun de store kundene og deres behov godt fra før, og mente det var bedre å selge utstyr til dem enn å reparere det gamle. Det falt ikke på god jord. Hun ble ikke tatt med på innstillingen. Men saken havnet i Teledirektoratet som skar igjen og tilsatte henne ut fra utdanning og erfaring.

Sigrun Moe har alltid vært opptatt av å holde seg oppdatert. Hun var ram til å ta kurs for å holde seg à jour med teknologi og administrasjon i Telenor. Hun var utvekslingsstudent i England i 1960-61.

Sigrun og liljene

Sigrun Moe

Hun var leder for K TTL i Steinkjer i 3 år. Da ble det organisasjonskurs og studium på BI i fritida med eksamen som siviløkonom etter fem års studietid.

Det var stor forskjell på hvordan hun ble behandlet. Som fersking i Levanger var det i starten ikke lett å bli anerkjent som kvinnelig tekniker. Hun ble fort godtatt hos ledelsen og av montørene fordi hun var flink til å måle og lokalisere kabelfeil. Det tok lenger tid å bli akseptert av teknikerkollegaene. Som kvinne ble hun for det meste satt til innetjeneste. Da Steinkjer teleområde ble opprettet, tok det også tid å bli fullt akseptert som transmisjonstekniker, men det gikk seg til etter hvert der også.

Det har vært en flott tid i Telenor, sier Sigrun Moe, 51 rike år har det vært. Den tekniske utviklinga har vært fenomenal. -Nå er det nesten bare Ohms lov som fortsatt gjelder av gammel lærdom, hevder hun. Nå er hun leder i Levanger pensjonistforening på tiende året. Det synes hun nå er nok.

Sigrun har reist mye i løpet av sine 51 år i tjeneste. Hun stiftet aldri egen familie og tok ofte vakter i de store høytidene. Hun har bodd på 15 forskjellige hybler. I 25 år pendlet hun mellom Levanger og Steinkjer. Hun har alltid vært et friluftsmenneske og er vant til å være ute i skog og mark i all

slags vær. Hun tok sine forholdsregler da hun dro nordover i 1947. Hun fikk spesialsydd ei vadmelbukse som kom til nytte både på motorsykkelen og på ski i Finnmarksvinteren. Det var ikke noe moteplagg, men det er det praktiske som teller, mener hun.

Levanger by feirer 1000-års jubileum i år. I den anledning ble Sigrun invitert på kongelig jubileumslunsj den 26. august. Som gjest fikk hun sitte ved Kongens bord. Årsaken til det var at hun fikk Kongens Fortjenestemedalje i 1994 for aktiv tjeneste i Røde kors og for lang og tro tjeneste i Telenor. Hun eier en ferieleilighet i Tyrkia som hun leier ut til kjente i sommersesongen. Selv reiser hun dit hvert år i oktober og i mars. Men i år blir det sent før hun kommer seg av gårde. 20. oktober er det nemlig basar i Sanitetsforeningen. Som kasserer synes hun at hun må være til stede og støtte opp der. -Alt som loddes ut er handarbeid av beste sort. Det koster 10 kroner loddet og 1000 kr for ei bok, så det er bare å bestille lodd, ler hun. Hun er en aktiv pensjonist. Hun er kasserer i to sanitetsforeninger, med i Røde kors og foreningen "Våre gatebarn i Estland". Hun er med på innsamling av klær og har deltatt på transportene til Estland. Hun er også med i historielagene både i Levanger og på Nesset. -Noe kan man jo alltid gjøre for andre, sier hun.

Tur- og idrettsmennesket Sigrun Moe er

også imponerende. Hun har gått Flyktningerennet fra Lierne til Geddede i Sverige på ski åtte ganger, første gang for ca 45 år siden. Rennet er 44 km langt. De første årene var rennet ikke tillatt for damer. Hun gikk likevel sammen med gutta tre ganger, før det ble gitt plass for kvinnelige deltagere. Men dameløypa ble kortet ned til 15 km. Orienteringsløp har vært en morsom hobby. I 1954 ble hun trøndersk mester i staffett. Sigrun hadde god kondisjon etter all skigåinga om vinteren, og laget hennes slo de seierssikre Trondheimerne. Det var stort. Hun har også en bronsemedalje fra et O-løp i Øst-Tyskland i 1968. Etter at hun ble pensjonist i 1995 har hun deltatt i mange veteranløp i utlandet. Det første var i St. Petersburg. Da ble hun disket pga dobbel stempling på en post. Under et veteranmesterskap i over 2000 meter høyde i Colorado-fjellene i USA fikk hun erfare hva mangel på høydetrening betyr for kroppen. Da var hun var fullstendig utkjørt etter målpassering.

Sigrun Moe har fortsatt planer for framtida. Hun trenger å fornye sertifikatet og kjøpe ny bil for å rekke over alt hun er med på. Hun er litt betenkt over om synet holder til sertifikatet, men er fortsatt full av håp og pågangsmot som snart 85-årig telepensjonist.

SAMHANDLINGSREFORMEN – INN I SMULERE FARVANN?

“Av kaos gryr kreativitet”, har et klokt hode sagt. Slår dette til og blir virkelighet skulle vi som eldre ha gode muligheter til å få både trygghet og verdighet i vår alderdom!

Slik Samhandlingsreformen er blitt fremstilt, ikke minst fra media, kan det høres ut til at vi kan få en reprise på etableringen av NAV eller enda verre. Men det er etter Forbundets mening en påstand fra ett politisk parti og ikke en oppfatning fra blant annet Forbundets eget Helse- og omsorgsutvalg. Vi har helt fra første dag jobbet oss fram til omforente synspunkter – og som vanlig har vi full støtte fra Norsk Pensjonistforbund!

Vi er imidlertid så realistisk at vi erkjenner at veien kan være både lang og kronglete før man kommer fram til full gjennomføring av målene som ligger i reformen, men intensjonene er de beste fra regjeringen. Det betyr ikke at vi i Helse- og omsorgsutvalget sitter stille og avventer resultatet en gang i framtida. Nei vi ser fortsatt på reformen med de samme brillene, men skal gjøre vårt beste for at Samhandlingsreformen oppfyller vårt krav om trygghet og verdighet når det gjelder helse og omsorgstjenester fra myndighetene. Fortsatt er Telepensjonistenes Landsforbund opptatt av at vi får en konkret utforming av avtalen/samhandlingen mellom primær- og spesialhelsetjenesten. Det vi får mest informasjon om er kampen om lokalisering av de ordinære sykehusene. Etter planen skal faktisk kommunene fra årsskiftet overta et betydelig ansvar for egen befolkning – går det riktig ille med de kommunale planene ender kommunen opp i dagbøter. Fra kommunenes Sentralforbund (KS) kommer det heller ingen betryggende meldinger – her mangler det i alle fall penger har vi forstått – ja tenkte vi det ikke – I Forbundets kommentar til ny Kommunal helse- og omsorgslov som var på høring høsten 2010, uttrykte vi sterk bekymring for den friheten nevnte lov la opp til – at kommunene selv skulle få frihet til å organisere grunnlaget for bedre samhandling mellom de respektive enheter.

Vi registrerte at regjeringen bevilget ytterligere en milliard kroner til kommunene i 2010.– Men kjære leser, igjen pekte vi på at når midlene gis som frie midler gir det ikke befolkningen noen sikkerhet for at økte midler tilføres eldreomsorgen i kommunen. Vi fryktet i forrige år at eldreomsorgen forble en salderingspost når kommunebudsjettene skulle vedtas. Hvordan har så milliardene blitt brukt?

Ja si det. Ut fra de tilbakemeldinger vi får, er det all grunn til at Forbundet opprettholder kravet om at økonomiske midler til eldreomsorgen, det være seg sykehjem eller omsorgsboliger med heldøgns bemanning, må øremerkes disse formål!

Er det da bare elende og elende rundt omkring? Nei da, heldigvis er det noen som evner å forstå at den eldre garde stadig blir eldre og holder seg rimelig oppegående langt over det man tidligere var i stand til – takket være at vår legestand kan reparere oss om vi får en “brekkasje” – og takket være oss selv som forstår at vi også må bidra og være aktive så langt vi evner til å holde både hode og beina i vigør. Vi jogger og går turer, med eller uten staver og politikere har fått øynene opp for at forebyggende helsearbeid gagnar alle – et godt forebyggende arbeid fra begge parter kan dermed bli en vinn/vinn situasjon!

I vår høringsuttalelse la Forbundet stor vekt på kvalitet som et viktig kriterium for en vellykket samhandling mellom ulike enheter og aktører. Dette har også Helse og omsorgsdepartementet vektlagt i arbeidet for å få Samhandlingsreformen i god framdrift. Det er med stor tilfredshet vi i denne sammenheng konstaterer at Norsk Pensjonistforbund er invitert til å bli med i arbeidet for å sikre kvaliteten i fremtidens omsorgstjenester. Det berger for at kvalitetskrav blir satt i høysetet!

Forbundet har alltid ment at god eldreomsorg handler om mer enn sykehjemsplasser. Det er derfor med glede vi ser at høgskolen i Gjøvik har satt i gang et studium som skal bidra til at studenter utdannes i aldringskunnskap. Høgskolen her er det første studiet i Norge som tilbyr mastergrad i gerontologi – aldringskunnskap – et flott tiltak som gjerne flere høgskoler bør følge etter!

Ja, ja, kanskje blir Samhandlingsreformen en god reform for oss – når det etter hvert kommer kjøtt og blod på beinet. Fra Telepensjonistenes Landsforbund velger vi å tro at når vi i 2020 er blitt ca 155 000 personer i alderen 67 – 69, ca 75 000 i alderen 80 – 89 og opp mot 50 000 som er 90 år eller eldre – ja, da er dette et sunnhetstegn på en frisk og god nasjon!

*Utvalgsleder Helse og omsorgsutvalget
Anni Milward*

TAKK

Selv om jeg benyttet lederartikkelen i forrige nummer av Telepensjonisten til å takke for meg, føler jeg at jeg må be om plass for å takke for all den oppmerksomhet som jeg fikk på Landsmøtet og i Landsstyret etterpå. Jeg satte overmåte stor pris på gavene og alle de gode ord som ble meg til del. Det hele var helt overveldende.

De fire årene som jeg har vært med i ledelsen av Telepensjonistene har vært arbeidsomme, men samtidig svært givende og interessante. Jeg har fått anledning til å arbeide med saker som opptar meg samtidig som jeg fikk treffe mange gode venner og kollegaer rundt om i landet.

For alt dette takker jeg så mye.

Odd-Kåre Kvalheim

SOFUSTANKER

Det ble så rent for mye å tenke på i sommer. Utøyradrapene var utenkelige før 22/07. Men ugjerningsmannen ga hele verden nye tanker. Å massakrere 67 uskyldige ungdommer var en målrettet handling. Det kom som resultat av forkvaklet politisk tenking og overbevisning. Veien fra tanke til brutal handling hadde vært lang da ABB slo til. Tale er sølv, taushet er noen ganger maktmisbruk. I etterdønningene etter Utøya er mye både talt og skrevet i forsøk på å forstå hvorfor, hva og hvordan. Politiets taushet har skapt forundring. Vi så det ti mann sterke superteamet DELTA fra anti-terrorgruppa nesten havarere i en overfylt gummibåt med motorstopp før en privat fritidsbåt kom til unnsetning. Fruen undret seg over hvem som filmet og hvor det ble av resten av opptaket. Sikkert konfiskert av sensuren og taushetsbelagt, mente jeg. DELTA-gruppa kunne vel ikke blameres mer enn dette. Det er mange kort som ennå ikke er vist. Men det er vel Statens rett når den skal beskytte seg og sine. Folket får aldri vite alt. Slik blir tausheten gull for noen.

Telenoret gjør det stadig godt, halvårsresultatet er til å leve av både hjemme og ute. At Mobilnettet knelte et par dager på forsommeren, var ingen fjær i hatten. Det vises knapt nok i resultatregnskapet. Men det vil den kinesiske telekjempen Huawei gjøre. De er i full gang med å oppdatere det norske mobilnettet og bygger om alle basisstasjonene i landet. De fikk anbudet fordi de var billigst, og nå gjør de Huawei i vellinga. Å handle billig og selge dyrt, det forstår telenoret seg godt på. Før i vår verden hadde vi greid det sjøl med egne krefter og egen fagkunnskap. Telenoret havner stadig mer i fremmedes lommer.

Telenor var grensesprengende med å etablere en radiotelegrafstasjon på Svalbard for 100 år siden. Det skjedde i november 1911. Sist i mai var noret jubilerende til stede i Longyearbyen og lanserte det nye G4-nettet med virak for teleansatte og lokalbefolkning. Det er nok mer behagelig å holde seg unna mørketida og vinterkulda når det skal jubileres.

Finansuroen i eurosonen og USA berører hverdagen i Norge og Kina i liten grad. Vår felles hjemmefront ved frokostbordet er også uberørt, i hvert fall så lenge husets overhode mener eggprisene fortsatt er overkommelige. Det daglige frokostegget

nytes stadig i all andektighet, krydret med de sedvanlige verbale spissfindigheter oss i mellom. Slik går nå dagen.

-Du er en rose i min hage, betrodde jeg fruene i et lyrisk øyeblikk da ugresset hadde tatt overhånd i mitt usle blomsterbed formedelst heftig regn og langt sommerfravær. Men i kontrast til minneblomster vellet landet rundt etter udådsdagen 22.7, bleknet selv hun en smule.

Klimaet heime og ute bør bekymre oss mer. Flommer og ras har rystet også Mor Norge i bygd og i by. Tørke, jordskjelv, orkaner og krig har vært verdens svøpe i sommer. Sikkert også småkrangel på hjemmefronten for mange i feriestresset. Kan vi gjøre noe med det? I verdensmålestokk svært lite, mener min kjære viv. -Men du kan jo slutte med å være så påståelig, så får vi to i hvert fall bedre klima i heimen. Den satt. Verdenssituasjonen betyr lite når du selv har fått rusk i øyet.

Det er kommunevalg selvsamme dag som redaktøren har satt sin tidsfrist for bladets bidragsytere. Sofusens påtenkte formaning om å tenke klima kommer for sent til televelgerne. Så lagre budskapet nå, lær av historien, og gi klimaet din stemme om du overlever kommende års klimatidragelser. Både Nordøst- og Nordvestpassasjen har blitt seilingsleder etter at isen i Arktis smeltet i rekordfart. Turistturene til Nordpolen er også på tynn is. Det blir synd på flere enn isbjørnen om avsmeltingen i nord fortsetter i samme tempo.

I følge Dagbladet er dagens velfødde pensjonister seg selv nok som sytere og klagere. Mange sitter godt i det som gjeldfrie og med penger på bok. Telepensjonister, høysom lav, bør i hvert fall ikke klage. Vi har til mer enn smør på brødet, nok til å kunne gi litt av egen velferd til de som lite har. Men vi bekymrer oss om det fins plass for oss når vi ikke lenger står på egne bein. Vi loves gull og ledige senger hos alle politiske partier. De vet å verdsette, og frykte, våre tallrike stemmer foran kommunevalget. Postkassa renner over av fagre løfter. Etterpå er alt glemt. Kommunevalgets tapere og seierherrer slikker sine sår, eller jubler over valgresultatet, alt etter som. Uansett vil vår verden rulle videre, enten det er med egen rullator eller bein. Vinteren kommer som før, og regnet går over til snø. Så det er bare

å glede seg over hver dags morgengry og solefall.

-Har du sett lyset? Spurte fruene plutselig ved et fredfylt frokostbord. Jeg senket avisen en smule. -Tenker du på religion eller det i tunellen, undret jeg forsiktig. -Tullebukk, det er morgensola når den nye dagen gryr. Sant og si sover jeg som regel på den tiden. Avisen dalte ennå et hakk. Jeg tjaet en utydelig kommentar over temaet. -Vær glad du, Sofusen min, at du våkner til en ny dag full av muligheter også for en telepensjonist. Carpe diem, sa jeg, noe har man jo lært i løpet av livet. -Og håp at du får med deg solnedgangen også, messet hun videre. Morgenavisen flatet ut på frokostbordet i ettertankens øyeblikk og i takknemlighet til pilleeskenes livsdrops. "Når fager kveldssol smiler..." nynet jeg forsiktig. -Ja, og da har vi lagt nok en dag til vårt gode pensjonistliv, avsluttet fruene lykkelig.

Sommerregnet vil ingen ende ta for søringerne. Mens de nord for polarsirkelen har gledet seg over sola døgnet rundt, har vi søringer vært hjemsoekt av flom, ras og stengte veier, broer og jernbaner. VG spør høyere strømpriser allerede nå, og enda mer om det blir en kald vinter i Europa, selv om alle vannmagasinene er breddfulle. E-verkeierne gnir seg i hendene og håver inn regnværspenger. "La det regne penger" er deres mantra. -Hva er dette for fakter? hisset jeg. Regnet og elvene i Norge er da folkets eiendom like mye som E-verksjefenes. Det må kvitteres med folkeaksjoner hvis strømprisene blir ublue til vinteren! -Nå, nå roet fruene. Snakker du slik, kommer PST-dama og tar deg.

Fotball er et viktig hverdagstema i de tusen hjem. Min tidvis elskelige viv er av de som digger de rullende baller og kauker hver gang den forsvinner mellom stengene. Det gamle Håvamål har lite å tilby av gammel tids visdom i forhold til supporterklubbens kulturrop. "Målstanga stende om målmann han stupe", passer dagens sportskvedere. Nytt høsten og fotballsesongen!

Sofus

ODD-KÅRE KVALHEIM

ÅPNINGSTALE TIL LANDSMØTET

Odd-Kåre Kvalheim ønsket delegatene velkommen og holdt følgende engasjerende og inspirerende åpningstale:

Perioden 2009-2011 har vært preget av stor aktivitet. I denne omgang vil jeg i stedet rette blikket framover og dessuten se på situasjonen for pensjonistene i Norge generelt og telepensjonistene spesielt.

Arbeidet for å bedre pensjonistens kår kan være krevende og til dels frustrerende når vi ikke når fram med vårt syn.

I dag styres ofte de bevilgende myndigheter av en medieskapt opinion og det er svært mange som slåss om å komme fram i lyset. Vi er avgjort ikke de eneste som ønsker oppmerksomhet om våre krav overfor myndighetene.

For å vinne fram med vårt syn må vi derfor i tillegg til tålmodig og systematisk å argumentere for vårt syn overfor byråkratiet og politikerne, også ha med oss opinionen.

Balansen mellom aktiv opinionsdannelse og myndighetspåvirkning gjennom konstruktivt samarbeid er krevende og blir ikke mindre krevende i årene framover på grunn av medieutviklingen.

Det er helt nødvendig å drive et aktivt arbeid for å få opinionen med oss, men det må drives på en slik måte at de som faktisk treffer beslutningene ikke oppfatter oss som useriøse og er lite villig til å lytte på oss. Får vi ikke byråkratiet og de besluttende myndighetene med oss kommer vi ikke langt.

I arbeidet overfor myndighetene er det dessuten ofte snakk om å påvirke utviklingen litt etter litt i riktig retning. Det er sjeldent at vi fullt ut vinner fram med våre krav med en gang. Vi må kanskje nøye oss med delvis å vinne fram i første omgang for så å arbeide videre med å få til ytterligere forbedringer senere. Et slikt langsiktig og møysommelig arbeid for å bedre de eldres kår synes ikke media er spesielt interessant. Dette arbeidet og de resultatene det gir er derfor per definisjon ikke mediestoff.

Medieutviklingen går mer og mer i tabloid retning og det blir de mest spektakulære, dagsaktuelle og ikke minst konfliktfylte sakene som får fokus. Skal media få interesse for noe annet enn det mer dagsaktuelle så må en finne spissformuleringer som vekker interessen og gir grunnlag for tabloide oppslag.

I dette mediebildet har prinsipielle og mer krevende problemstillinger vanskelig for å vinne fram. Vi så dette tydelig i skattesaken i høst. Det var store oppslag om skatteendringenes konsekvens både for dem som fikk lavere skatt og dem som fikk høyere skatt, mens forslaget om økt trygdeavgift som representerer et klart brudd med prinsippet om at pensjonistene ikke skal betale pensjonspremie til egen trygd det var det ikke mulighet for å få en debatt om. Når så også nesten alle politiske partier var enig i at trygdeavgiften skulle økes var det som å møte veggen når vi tok opp dette prinsipielle bruddet med forutsetningen for folketrygden.

Et annet typisk eksempel på hvordan den tabloide verden fungerer er bruken av spissformuleringer og populære karakteristikk. Valg av ord som gir tydelige assosiasjoner er blitt mer og mer vanlig som f eks monstermaster.

Et annet og for oss viktig begrep er eldrebølgen. Bare ordet dere – en bølge av pensjonister som velter inn over de få som blir igjen i

Odd-Kåre Kvalheim

arbeidslivet. I disse sunamitider er det lett å skape et inntrykk av at dette skaper problemer. Det er også klart at flere pensjonister gir økte pensjonsutgifter og selv om vi er friskere og lever lenger blir det også nye utfordringer for helsevesenet når antallet eldre øker.

Men, er det faktum at eldre mennesker lever lenger bare et problem for samfunnet som må løses med økt trygdeavgift, lavere pensjonsjustering og levealdertilpasning av pensjon?

Vi registrer at myndighetene i denne sammenheng har vært opp-tatt av å få flere til å arbeide lengre og det er greit nok.

Men, representerer denne utviklingen ikke andre muligheter og kan den ikke ha positive effekter for samfunnet ut over det å være lengre yrkesaktiv?

Hva kan de eldre bidra med etter at de har sluttet å arbeide og hvilke muligheter ligger det ikke for samfunnet og næringslivet i at det blir så mange eldre som er friskere og lever lengre?

Og, for ytterligere å banne i kirka, blir det om 20-30 år en slik aldersmessig ubalanse i samfunnet som økonomene vil ha det til? Vi har jo hatt en kraftig vekst i folketallet i Norge de senere år og fødselstallene er fortsatt store.

Siden den såkalte eldrebølgen legger premissene for eldrepolitiken i tiden framover trengs det virkelig en grundig analyse av alle sider ved denne utviklingen. Hva er de positive og negative sidene for samfunnet ved at folk lever lenger og er friskere lenger. Hvordan vil arbeidsmarkedet utvikle seg i tiden framover.

Kanskje kan vi ved kritisk å se på alle sider ved denne utviklingen få en revurdering av de mange for oss negative tiltak som en har satt i verk.

I kampen for de eldres rettigheter nytter det ikke å stå alene.

Telepensjonistenes Landsforbund har i svært mange år vært medlem av SAKO; samarbeidsorganet mellom pensjonistforbundene som representerer de tidligere offentlig ansatte og Pensjonistforbundet. Ja faktisk allerede fra første stund har vi hatt et nært samarbeid med andre pensjonistorganisasjonene for tidligere statsansatte.

Til sammen er vi den suverent største pensjonistsammenslutning med den styrke og rettighet som det gir til å representere pensjonistene overfor myndighetene.

Det er bare ved å stå sammen og aktivt samarbeide at vi med styrke kan arbeide for å bedre pensjonistenes kår, og vi skulle gjerne hatt flere pensjonistorganisasjoner med i dette samarbeidet.

Hva er de store utfordringene for pensjonistene i Norge i de nærmeste år?

Innenfor helsesektoren vil gjennomføringen av samhandlingsreformen være det sentrale tema. Stortinget skal om noen få uker treffe vedtak om ny helse- og omsorgslov, ny folkehelseslov og en nasjonal helseplan. Deretter skal alt dette settes ut i livet.

Det er omfattende endringer vi står foran og det er all grunn til å følge den videre utvikling nøye og kritisk.

Med NAV-reformen i friskt minne håper jeg at en ikke går for fort fram med å gjennomføre endringene.

Hovedgrepet i de kommende reformene er at kommunene skal få et større ansvar for helse- og omsorgstjenestene. Kommunene får imidlertid stor frihet når det gjelder organisering og bemanning for å løse disse oppgavene. I våre kommentarer ga vi uttrykk for at vi var høyst usikker på om dette er til det beste for pasienter og brukere i samtlige av landets kommuner. Vi er redd kvalitet og tilbud vil variere fra kommune til kommune, og at ikke minst de syke og pleietrengende eldre kan bli skadelidende.

Når ressursene ikke strekker til, og en skal prioritere, frykter vi at de eldre ikke står først i køen.

I en slik situasjon skulle vi gjerne hatt en lov som forbød aldersdiskriminering, men lovforslaget om et helhetlig diskrimineringsvern lar dessverre vente på seg. Det er nødvendig at det utformes retningslinjer som sikrer mest mulig lik behandling av alle uansett hvor en bor og hvor gammel en er. Det sies at før ansvar og oppgaver flyttes fra helseforetakene til kommunene skal det inngås avtaler mellom de aktuelle kommuner og helseforetakene. Etter vår mening bør det i tillegg også kreves at det gjennomføres en kvalitetskontroll av kommunenes tilbud før overføring skjer.

Samhandlingsreformen er slett ikke bare negativ. Bedre samhandling og mer fokus på pasientrettigheter og pasientmedvirkning er noe vi hilser velkommen.

Med tilfredshet kan vi for eksempel konstatere at pasientene og de pårørendes rettigheter skal styrkes. De skal få større innflytelse på behandlingen, og det blir en lik adgang til å klage på behandlingen enten den skjer i kommunene eller i helseforetakene. Vi håper at myndighetene sørger for at de som skal håndtere klager og foreta kontroll med kvaliteten i tjenestene får så stor bemanning at de kan utføre sine oppgaver tilfredsstillende.

Et annet positivt element er fokuset på kvalitet og utarbeiding av kvalitetsnormer for behandlingen innenfor helse- og omsorgssektoren.

Når sommeren er over så starter kommunevalgkampen. Alle de politiske partiene har hatt sine landsmøter og vi kan konstatere at de eldre igjen er i fokus. Om ikke alt er som det skal være med eldreomsorgen kan vi i alle fall i en tid framover regne med stor verbal omsorg. Er det for mye å håpe på at denne omsorgen følges opp med penger og menneskelig ressurser slik at de fine ordene blir realitet? Det vil i kommunevalgkampen bli mye strid om det skal være offentlig eller privat omsorg. Det kan i den sammenheng være verdt å minne om at uansett ståsted i denne striden så er det snakk om offentlig finansiering og et offentlig ansvar for tjenestene. For brukerne er det kvaliteten på tjenestene som er avgjørende, og da kreves penger og mennesker som kan løse oppgavene. I tillegg er det viktig med stabilitet og påregnelighet for de som trenger hjelp av helse- og omsorgstjenestene. Det er ikke noen grunn til å tro at vi får en bedre

eldreomsorg om de ansatte presses på lønn og tid. Tvert imot er gode arbeidsforhold for de ansatte med på både å sørge for rekruttering av kompetente personer til eldreomsorgen og gi de ansatte tid til også å være omsorgspersoner. Det siste er ikke minst viktig.

Bedring av pensjonistenes kår krever innsats også på andre områder, som for eksempel økonomi hvor det fortsatt er mye å slåss for. Selv om vi ikke har vunnet fram med vårt syn når det for eksempel gjelder den årlige justering av pensjonene fra nå av så er det ikke noen grunn til å gi opp kampen om å få endret denne for oss urimelige bestemmelsen.

På kort sikt vil det nok bli vanskelig å vinne fram. Når nå reformen er på plass skal det mye til at myndighetene begynner å gjøre endringer i den.

Men, det er ikke utenkelig at det vil komme krav om ulike endringer etter hvert som reformen tar til å virke. Allerede nå kan vi registrere at enkelte fagorganisasjoner vil ha omkamp om pensjonsordningene.

Mye tyder derfor på at pensjonsreformen ikke er låst for all fremtid selv om det ikke kommer endringer de nærmeste årene.

Siden pensjonistene dessverre står alene om kravet om lik justering av pensjoner og lønn må vi for å vinne fram angripe forutsetningene. Jeg viser her til det jeg tidligere har sagt om den demografiske utvikling som økonomene legger til grunn. Vi må også gjennom media og på andre måter søke å påvirke opinionen slik at vi kan få en skikkelig debatt om det urimelige i at pensjonistene ikke skal få samme kjøpekraftsutvikling som andre i samfunnet.

Også når det gjelder revurdering av trygdeavgiftsøkningen bør vi søke å få til omkamp. Også her står vi i utgangspunktet nokså alene, men det er ikke noe argument for ikke å fremme kravet og arbeide for forståelse for det.

I fjor kom det en innstilling fra den såkalte Banklovskommisjonen om tilpasning av pensjonene i de private pensjonskassene til den nye folketrygden. Dette var bare en delinnstilling og i løpet av året kommer det ytterligere en innstilling om endring av de private pensjonsordningene fra Banklovskommisjonen.

Disse endringene har stor betydning for Telenors ansatte fordi Telenors Pensjonskasse reguleres av disse bestemmelsene. Med spenning venter vi nå på den siste innstillingen fordi de der skal se på dagens bestemmelse om regulering av pensjonene i de private pensjonskassene. Dagens bestemmelse hindrer langt på vei at disse pensjonene blir regulert likt med folketrygden.

Dessuten skal Banklovskommisjonen se på om dagens ordninger med såkalte ytelsesbaserte pensjoner (dvs. at en får en garanti for at pensjonen skal være 66 % av sluttlønn) kan opprettholdes etter pensjonsreformen.

Flere og flere bedrifter kutter ut denne ordningen og går over på såkalt innskuddspensjon. Utfallet av denne vurderingen er av stor betydning for de som i dag arbeider i Telenor og som har ytelsesbasert pensjon i Telenors pensjonskasse. Her er det viktig at vi etablerer et tett samarbeid med personalorganisasjonene i Telenor for å sikre at de av dagens Telenorsansatte som har en ytelsesbasert pensjonsavtale med Telenor får beholde denne.

For å bidra til at alle eldre får et meningsfullt og verdig liv kreves innsats på flere områder enn eldreomsorg og pensjonsordninger.

I en rapport fra Helsedirektoratet sies det blant annet at en fysisk aktiv person som tilfredsstillt myndighetenes anbefaling om 30 minutters moderat daglig fysisk aktivitet i et livsløpsperspektiv forventes å leve 3,25 år lenger enn en fysisk inaktiv person.

Fysisk aktivitet er derfor viktig men det er ikke så lett for alle å bli aktivisert.

På initiativ fra Telepensjonistens Landsforbund har Pensjonistforbundet/SAKO i forbindelse med kommende budsjett krevd at det settes av penger til et såkalt lavterskeltilbud på fysisk aktivitet for eldre. Flere kommuner har slike tilbud i dag, men slett ikke alle. Når idrettsbevegelsen får milliarder i statstøtte så snakkes det mest om tilbud til barn og unge. Det er flott at idrettsbevegelsen tar ansvar her. Fysisk aktivitet i barne- og ungdomsårene er svært viktig for helsen senere i livet. Men, hva om myndighetene krever at idrettsbevegelsen også skal ta et ansvar for å utvikle tilbud til den eldre del av befolkningen.

Forebygging er stikkord for mye av det myndighetene legger vekt på også i samhandlingsreformsammenheng.

Forebygging er mer enn et sunt liv og fysisk helse. Sosial aktivitet og kontakt er også av avgjørende betydning for helsa. Ensomhet og et sosialt passivt liv kan lett føre til depresjoner og andre sykdommer. I diskusjonen om sykdom og helse er det viktig å huske på at den beste medisin for et menneske ofte er et annet menneske.

Det å få være en del av en gruppe, føle ansvar for andre mennesker fører til at en føler det meningsfylt å ta vare på seg selv.

Når en blir eldre blir det sosiale nettverket naturlig nok svekket. Barne bor kanskje på andre steder og det tynnes i venneflokk. I en slik sammenheng spiller pensjonistforeninger som vår en stor rolle. Når det snakkes om aktiviteten i lokalforeningene sies det nærmest som en beklagelse at vi har mer enn nok med å arrangere ulike sosiale aktiviteter for medlemmene og ikke ressurser til å engasjere oss ut over det. Det er overhode ikke noen grunn til å beklage dette. Aktiviteten i lokalforeningene er av stor betydning for svært mange medlemmer. Ikke bare er medlemsmøtene og turene viktig, men de nettverk som dannes mellom medlemmene innen foreningene er kanskje like viktig.

Dere som er tillitsvalgte i foreningene skal være dere bevist på at dere gjør en stor og viktig jobb for medlemmene. En jobb som altså har betydning for deres helse.

Pensjonistforeningenes plass i folkehelsearbeidet er det all grunn til å trekke fram og få myndighetenes anerkjennelse for. Her har vi en jobb å gjøre for slett ikke alle myndighetsorganer har fått med seg at vi gjør en viktig jobb for folkehelsa.

Med utgangspunkt i at vi gjør en viktig jobb både for egne medlemmer og for pensjonister generelt erklærer jeg landsmøtet 2011 i Drammen for åpnet.

**Å elske seg selv er begynnelsen
på en livslang romanse.**

Oskar Wilde

ETTER 22. JULI 2011

De hadde et budskap, de unge der ute
De ville en verden i frihet og fred.
Hjelpeløs møtte de terror og vold
fra en terrorist som meide dem ned.
Tilbake er sorgen, smerte og savn
etter alle han drepte, som nevnes ved navn.

Vi stiller oss spørsmål som ingen kan svare.
Vi bøyer vårt hode i stillhet og sorg
Vi lover at dette skal landet vårt klare.

Vi skal ikke glemme, vi skal ikke sove.
Vi skal straffe den skyldige, det skal vi love.
Vi gjengjelder ikke med våpen,
vi lager vårt eget skjold
av lys, av ord og av blomster
mot morderens terror og vold.

Wildensky

LANDSSTYRET 2011-2013

Landsstyret består av ni faste medlemmer, inkludert arbeidsutvalget, og tre varamedlemmer. Landsstyret har fire ordinære møter i året. Mellom landsstyremøtene er det arbeidsutvalget med sine fire medlemmer som ivaretar forbundets arbeid. På landsmøtet i Drammen ble følgende valgt til landsstyret for perioden 2011-2013:

Anni Milward, Forbundsleder

Alder: 70
Lokalforening: Gjøvik
Siste stilling: Personalsjef
Tidl. tillitsvern: Forbundsleder KTTL
Tjenesteår i Telenor: 43
Hobby: Hus, hage, håndarbeid

Mai-Britt Løken, Nestleder

Alder: 67
Lokalforening: Østfold
Siste stilling: Personalsjef
Tidl. tillitsvern: Kretsleder i KTTL
Hovedstyremedl. KTTL
Tjenesteår i Telenor: 45

Arne Aastorp, Sekretær

Alder: 68
Lokalforening: Sentrale enheter
Siste stilling: Senior konsulent
Tjenesteår i Telenor: 25

Kjell Engen, Kasserer

Alder: 64
Lokalforening: Gjøvik
Siste stilling: Direktør
Tjenesteår i Telenor: 46

Nils Bøe, Styremedlem

Alder: 77
Lokalforening: Bodø/Salten
Siste stilling: Overinspektør
Tidl. tillitsvern: TMLF/Finnmark
Leder Bodø/Salten
Tjenesteår i Telenor: 31
Hobby: Trebåt, hytte

Wenche Fahsing, Styremedlem

Alder: 66
Lokalforening: Namsos
Siste stilling: Teleeksp./teknisk tegner
Tjenesteår i Telenor: 14
Hobby: Kultur/politikk

Bjarne Ulvang, Styremedlem

Alder: 77
Lokalforening: Bergen
Siste stilling: Markedskonsulent
Tidl. tillitsvern: Styremedlem/kasserer
TMLF/Bergen
Tjenesteår i Telenor: 42,5
Hobby: Trearbeider/
Hus og hage/Foto

Eva-Marie Kvelland, Styremedlem

Alder: 79
Lokalforening: Oslo
Siste stilling: Personalarbeid
Tidl. tillitsvern: Tillitsvern både lokalt og sentralt i KTTL
Tjenesteår i Telenor: 45
Hobby: Bridge, reiser, friluftsliv

Berit Olafsen, Styremedlem

Alder: 70
Lokalforening: Larvik
Siste stilling: Helse, miljø og sikkerhet
Tidl. tillitsvern: Tillitsvern i YS, YSS og KTTL
Tjenesteår i Telenor: 40
Hobby: Styreleder borettslag og beredskapsutvalget hos Fylkesmannen i Aust-Agder

Foran inngangen til Sørvågen Telemuseum (gamle telegrafstasjon) ser vi fra venstre bakerst: Gunvald Hauan, Tore Dyrkorn, Magnhild Sletbak, Nils Bøe og frå forreste rekke ser vi Magnus Kristoffersen, Torvald Mannsverk, Aud Ellefsen, Bjørg Melting og Kristian Hardy litt foran.

TILBAKE TIL STARTEN

Det hadde gått 50 år siden Høyere Kurs 1958/60 ble avsluttet. For de fleste ble det en lang, spennende og utviklende tjeneste fram til vi ble pensjonister. Nesten halve klassen ønsket å se hverandre og feire tida som hadde gått siden vi ble sendt ut i telegrafverden i alle retninger. Det var da naturlig at vi vendte tilbake til fortida og den tids teknikk. Akkurat denne opplevelsen kunne Sørvågen Telemuseum, som få andre, servere oss.

Den gamle telegrafstasjonen i Sørvågen kan by på en imponerende historie fra Norges

første fiskeritelegraf i 1861, Nord-Europas første trådløse telegraf (1906), Norges første skipsradio (1908) og Norges første trådløse telefon 1928 og til slutt Norges første faste radiosamband (1946).

Museets hovedtema er den tekniske og kulturelle utviklingen som fulgte av telegrafens etablering i Lofoten – med særlig vekt på kvinnes betydning og rolle. Vi kunne ikke funnet et bedre sted å møte vår ungdom og mimre oss gjennom livet vårt i Telegrafverkets tjeneste. Ottar Schiøtz har skapt dette enestående museet og han gui-

det oss gjennom samlingen, stadig avbrutt av ivrige pensjonister som kjente igjen utstyret og som hadde vært en del av historien.

Det som kjentes underlig, var at alle maktet å ta opp tråden fra 1960 og opplevde ny trivsel og glede over gjensynet. Mange kan lage fest og ha det hyggelig, men vi klarte å treffe blink og skaffet oss nye gode minner og albumblad. Tenk det etter 50 år!

Nils Bøe (klassetillitsmann)

FORBUNDETS MEDLEMSTALL ØKER

Fra en beskjeden start for 35 år siden, har forbundet i dag 35 lokalforeninger og medlemmer i alle landets fylker. I alt hadde vi ved årsskiftet 4302 medlemmer. Dette gir en netto økning på i alt 324 medlemmer eller ca 8 % i løpet av de to siste årene.

Et resultat som det er all grunn til å være godt fornøyd med. Jeg vil gi ros til alle som vervet nye medlemmer, sa Odd-Kåre Kvalheim ved åpningen av landsmøtet.

I 2010 var det Sentrale enheter som vervet flest medlemmer med et lite forsprang på Bergen.

Lofoten var imidlertid den foreningen som relativt sett vervet flest med en økning på i alt imponerende 31 %. Disse to foreningene har fått forbundets vervepremie som var laget av vår vervegeneral Anni Milward som også fortjener stor takk for sin innsats.

50 SE-pensjonister i "innenriksfart" på Telemarkskanalen

Tekst og fotos: Per-Johan B. Bogerud

I gamle dager seilte rutebåtene på Telemarkskanalen med "dampen oppe", mens de 50 SE-passasjerene på dagstur 18. august i år, sakte, men sikkert ble fraktet medstrøms med m/s "Telemarken" som gikk for motor! Men opplevelsene var allikevel de samme: Tilnærmet speilblank fløt Telemarkskanalen stille og rolig gjennom det telemarkske landskapet på sitt aller vakreste. De grønne egnene langs kanalen, ikledd små og store trær med busker innimellom, lå badet i augustsol – mot slutten av ferden også i "et bad" forårsaket av en regnskur, som i løpet av noen få minutter tømte seg fullstendig! Som følge derav, vendte dagens opprinnelige godvær raskt tilbake!

Stemningen var høy straks etter ombordstigningen og praten gikk som vanlig livlig. Slik er det bare når gode, "gamle" kolleger hygger seg og gleder seg sammen i et turfelleskap. Gruppen ble ønsket hjertelig velkommen om bord av både kapteinen, Gregar Nordbø og chiefen, Halvor Braathen, begge fullbefarne sjømenn fra mange års saltvannsliv på de store hav! Nå for tiden er det altså kun ferskvann som utgjør ferdselselsåren deres. Forandringen lot til å fryde dem begge!

Da vi spurte om å få forevige dette "to-spannet" i deres

rette miljø på brua, eller rettere sagt i styrhuset, ble vi vist gjestfritt innafør. Sitt ansvar bevisst, var det ikke lett å fange kapteinenes "ørneblikk" som ufravikelig var forovervendt for ikke å komme ut av kurs. Den sørget forresten slusene for at vi ikke mistet! Akkurat da vannet fosses inn i en av slusene, følte vi behov å stille kapteinen et inkvisitorisk spørsmål: - Dersom m/s "Telemarken" var i ferd med å forlise, gjelder da samme regel her om bord som i et hvert annet synkeferdig skip: At kapteinen må "bli ved sin lest" inntil mann og mus er brakt i sikkerhet? – Det kommer an på hvor dypt det er det! parerte kapteinen kjapt og tørt. Vi antar at han hadde i tankene hvorvidt farvannet kunne være så grunt at han kunne vasse i land!?

M/s "Telemarken"s chief var ikke bare "motormann", men også en kunnskapsrik "forteller", som SE-turistene flokket seg rundt. Han fortalte at det tok 500 mann (kvinner ble visstnok ikke tiltrodd tunge løft!) å bygge kanalen i løpet av 5 år. Og etter datidens regnestav kostet kanalen "flesk": Et halvt statsbudsjett gikk med i kanalstrømmen! Telemarkskanalen stod driftsklar i 1892 og den har i årenes løp funksjonert som vannvei for tømmerfløtning, frakt av folk og fe, post og

Et godt måltid hører med

varer, samt velbrukt både i turist- og chartertrafikk. På dampskipenes tid var det et trafikalt "toppår" i 1913-14 da hele 7 300 farkoster "for full damp" ble sluset gjennom Løveid, et knutepunkt i dette slusesystemet.

Og når vi først er inne på "historie", pekte chiefen på et digert monogram utført i gull, på en fjellvegg tett ved skutesiden. Monogrammet var lett gjenkjenkelig, sågar fra unionstiden med Sverige, ble vi fortalt. Da var ikke vår fantasi mindre enn at vi gjettet på at Kong Oscar II hadde sørget for å sette dette "sporet" etter seg da han i 1891 saumfarte Telemarkskanalen. Monogrammet manglet en tilføyelse: "SAS – Svensk alt sammen"! Men det gjaldt gudskje-lov andre tider.

I motsetning til tidligere turreportasjer, har reporteren denne gangen valgt å fatte seg i noenlunde korthet (til glede?), i håp om at også hans motiver kan vekke lesernes interesse. Supplert med en oppfordring til alle dem som ikke var med på denne utflukten om "å gjøre Telemarkskanalen" på egen hånd, anser vi at flere SE-kolleger vil la seg tiltrekke av "Telemarks kanaleventyr"! God tur hver i sær! Vår tur oversteget i hvert fall en hver forventning! -

Klar for kanalferd

FORENINGSNUMMER OG ADRESSER

MELD DEG INN I DITT HJEMSTEDS TELEPENSIJONISTFORENING

Her møter du venner og kolleger og oppfrisker gamle minner.

ARENDALE	Finn Egil Halvorsen	Lensmannsvn. 23	4815 Saltrød	37 03 08 26	952 58 324	tparendal@telepensjonistene.no
BERGEN	Roy Knag Jæger	Postboks 7150	5020 Bergen	56 14 81 02	915 38 870	tpbergen@telepensjonistene.no
BODØ/SALTEN	Gerd Blomstrand Kristensen	Tjeldberget 11/LE 301	8012 Bodø	75 58 11 68	416 95 790	tpbodosalten@telepensjonistene.no
DRAMMEN	Greta Thorstensen	Laurits Grønlands vei 15	3035 Drammen	32 80 07 40	970 70 863	tpdrammen@telepensjonistene.no
FORNEBU	Truls Erik Langeggen	Postboks 214, Sentrum	0103 Oslo	22 11 51 61	900 29 271	tpsentraleenheter@telepensjonistene.no
GJØVIK	Anni Milward	Rudslåtten 9	2830 Raufoss		905 79 297	tpgjovik@telepensjonistene.no
GLÅMDAL	Jan H. Andreassen	Blomstervn. 37	2208 Kongsvinger	62 81 59 40	915 56 223	tpglaamdalen@telepensjonistene.no
GUDBRANDSDAL	Åse Nordnes	Fyrvn. 10	2670 Otta	61 23 04 98	902 67 965	
HAMAR	Kåre Garmager	Myrveien 3	2320 Furnes	62 35 00 70	905 99 702	tphamar@telepensjonistene.no
HARSTAD OG OMEGN	Elisabeth Markussen	Utsikten 18	9406 Harstad	77 01 79 76	957 70 128	tpharstadomegn@telepensjonistene.no
HAUGESUND	Arne Fosse	Hervikvn. 10 D	5521 Haugesund	52 71 65 50	915 98 057	tphaugesund@telepensjonistene.no
HELGELAND	Oddvar Ulvang	Askeladdveien 25	8800 Sandnessjøen	75 04 30 16	413 33 665	tphelgeland@telepensjonistene.no
KRISTIANSAND	Ingvar Kallevik	Astrids vei 31	4633 Kristiansand S	38 09 13 34	901 65 520	tpkristiansand@telepensjonistene.no
KRISTIANSUND	Ingeborg Enge	Furuveien 7	6511 Kristiansund N	71 67 43 05	452 99 033	tpkristiansund@telepensjonistene.no
LARVIK	Berit Olafsen	Øvre Bøkeligt. 48	3256 Larvik	33 11 74 44	950 27 230	tplarvik@telepensjonistene.no
LEVANGER	Sigrun Moe	Rognhaug	7600 Levanger	74 08 13 62	944 39 205	
LILLEHAMMER	Helge Tordhol	Ekromskogen 38D	2624 Lillehammer	61 25 08 88	905 20 192	tplillehammer@telepensjonistene.no
LILLESTRØM	Ragnhild Dehli	Gamle Rovenv. 39	1900 Fetsund	63 88 14 22	906 47 064	tplillestrom@telepensjonistene.no
LOFOTEN	Kjell Tettlie	Postboks 2	8309 Kabelvåg	76 07 83 12	911 79 473	tplofoten@telepensjonistene.no
MOLDE	Annbjørg Megard	Øivindsveg 32	6429 Molde	71 25 32 77	452 05 836	tpmolde@telepensjonistene.no
NAMSOS	Wenche Fahsing	Niels Bjørums gt. 38B	7800 Namsos	74 27 14 17	958 65 851	tpnamsos@telepensjonistene.no
NARVIK OG OMEGN	Greta Arntsen	Myrv. 5	8517 Narvik	76 94 12 00	984 68 881	
OSLO	Dagfinn Husmo	Postboks 1088, Sentrum	0104 Oslo		906 35 850	tposlo@telepensjonistene.no
RINGERIKE	Halvard Solberg	Krokenvn. 16	3515 Hønefoss	32 12 27 09	924 23 634	tpringerike@telepensjonistene.no
SANDEFJORD	Yngve Stentun	Lahelleveien 117	3218 Sandefjord	33 45 12 14	911 44 433	tpsandefjord@telepensjonistene.no
SOGN OG FJORDANE	Oliv Ottesen	Skjæret 27	6800 Førde	57 82 14 87	412 78 159	tpsognogfjordane@telepensjonistene.no
STAVANGER	Berit Kopren	Peer Gyntsv. 4	4019 Stavanger	51 87 01 46	900 47 814	tpstavanger@telepensjonistene.no
STEINKJER	Kirsti Leiros	Muusøra 3F	7670 Inderøy		917 63 045	tpsteinkjer@telepensjonistene.no
TELEMARK	Elsie Marit Hansen	Høyenlia 23B	3728 Skien		472 85 760	tptelemark@telepensjonistene.no
TROMSØ	Roar A. Johannessen	Henrik Wergelandsv. 24	9007 Tromsø	77 61 82 33	907 31 178	tptromsoe@telepensjonistene.no
TRONDHEIM	Marie Aashagen	Nedre Flatåsv. 170	7099 Flatåsen	72 58 03 51	971 29 908	tptrondheim@telepensjonistene.no
TØNSBERG	Inger Heldal Anderson	Ospebakken 7	3153 Tolvsrød	33 33 02 94	906 09 101	tptonsberg@telepensjonistene.no
VALDRES	Sigbjørn Kullhuset	Søreng	2910 Aurdal	61 36 51 16	901 20 257	tpvaldres@telepensjonistene.no
ØSTFOLD	Johan Westgaard	Sildreiveien 5	1623 Rolvsøy	69 33 52 35	901 22 699	tpostfold@telepensjonistene.no
ÅLESUND	Helge Haram	Olivermarka	6260 Skodje	70 27 51 30	908 51 360	tpaalesund@telepensjonistene.no

50-ÅRSFEIRING

31.5-3.6 2011 feiret "Seksstierne" (som vi ynder å kalle oss) at det faktisk er gått 50 år siden vi ble uteksaminert fra Høyere Kurs 1959-61.

Med ledsagere var vi 30 personer som hygget oss sammen og gjennomførte et omfattende program i 3 dager til ende:

På veg til hotellet tirsdag 31. var vi innoom Kirkegata 9 samt Kongensgate 21 hvor Dag Helland Pettersen guidet oss, vi ble påspandert lunch i "Fjell og Fjord" i Telenor Expo med påfølgende omvisning, før båttur til Oscarsborg med innsjekking - middag og hyggelig samvær om kvelden. Onsdag gjennomførte vi sightseeing (Nobels fredsinstitutt + Telemuseet og Operaen) samt hyggesamling på Oscarsborg etter middag om kvelden. Torsdag før festmiddagen i Vestre Taarnkammer, med Telenorsjef Baksaa som hedersgjest, hadde vi den store omvisningen på Oscarsborg, og endelig retur til Oslo med chartret båt etter frokost fredag.

50 års jubileumsfeiring var klassens 9. samling:

I 1981 20 år samling på Ustaoset etter initiativ fra Kristian Bø, siden ble det Røros (25 år), Loen (30), Øyer (35) og Thailand etter 40 år. Der besluttet vi å gjennomføre "mellomsamlinger", første gang på Ulsteinvik, 45 år Sommarøy, mellomsamling Malta og nå 50 årssamling på Oscarsborg.

GIS2013 (vi kaller festkomiteen "Gruppe Indre Sirkel"), som har ansvaret for vår 10. feiring, ble valgt på Oscarsborg.

Detaljert referat fra jubileumssamlingen er sendt deltagere samt Telenor v/Eventavdelingens Stein Høegh-Larsen. Bilder foreligger.

Bildet viser GIS2011 fra venstre Gunnar Borvik, Jan Arne Aas, Kristian Bø, Jan Petter Andersen og Oddvar Varskog (etter vårt avsluttende møte på båten), på veg tilbake til Oslo etter en vellykket feiring.

Jan Arne Aas

LANDSSTYRET/REDAKTØRER

LEDER	Anni Milward	Rudslåtten 9	2830 Raufoss	61 19 10 54	905 79 297	annimilw@online.no
NESTLEDER	Mai Britt Løken	Nordlitoppen 35	1743 Klavestadhaugen	69 12 70 24	917 24 895	m-brloek@online.no
SEKRETÆR	Arne Aastorp	Hesteskoveien 14	1484 Hakadal	67 07 54 92	909 82 651	arne.aastorp@online.no
KASSERER	Kjell Engen	Einerbakken 5	2827 Hunndalen	61 17 07 97	916 43 027	kjellengen@online.no
STYREMEDL.	Nils Bøe	Tjeldberget 11/LE 301	8012 Bodø	75 58 11 68	412 94 159	nils.boe@c2i.net
	" Wenche Fahsing	Niels Bjørums gt. 38B	7800 Namsos	74 27 14 17	958 658 51	
	" Bjarne Ulvang	Myrholtet 242	5142 Fyllingsdalen	55 16 38 65	416 12 005	audnulva@online.no
	" Eva-Marie Kvelland	Vekterv. 73	0681 Oslo	22 19 76 90	975 09 729	evamar@online.no
	" Berit Olafsen	Øvre Bøkeligt. 48	3256 Larvik	33 11 74 44	950 27 230	berolafs@online.no
VARAMEDL.	Dagunn Klakegg	Elvevegen 5	6800 Førde	57 82 14 21	416 69 849	daklakeg@online.no
	" Ingvar Kallevik	Astrids vei 31	4633 Kristiansand S	38 09 13 34	901 65 520	ingsikal@online.no
	Jan H. Andreassen	Blomstervn. 37	2208 Kongsvinger	62 81 59 40	915 56 223	janhandreassen@yahoo.no
REVISOR 1	Sigrid Ranheim	Krokveien 13	1481 Hagan	67 06 18 95	909 25 624	sigrra@online.no
REVISOR 2	Kåre Johansen	Svenskerud 105	3408 Tranby	32 85 22 40	901 84 857	khj@online.no
VARAREV.	Kitty Fossum	Østaveien 60	1476 Rasta	67 90 16 87	911 95 947	kitty.fossum@getmail.no
REDAKTØR	Viggo B.	Solbråtanvn. 44A	1410 Kolbotn	66 80 55 25	908 34 347	tptelepensjonisten@telepensjonistene.no
TELEPENJONISTEN	Kristiansen					
REDAKTØR	Hans Karsten	Bruket 4P	1621 Gresvik	69 32 72 27	905 45 712	tpnettavisen@telepensjonisten.no
NETTAVISEN	Karlsen					

Telepensjonistenes Landsforbund • Postadresse: Postboks 443 - Sentrum, 0103 Oslo • Besøksadresse: Kongensgt. 8, Oslo. Telefon 22 77 69 52 • E-post: kon.telepensjonistene@telenor.com • Nettside: www.telepensjonistene.no

TELEPENSJONISTENE I ØSTFOLD PÅ HYGGETUR

Nettbuss plukket opp 35 deltakere fra Østfoldbyene. Vi skulle på en guidet tur gjennom kystbyene i Follo. Dagen starter på hjemmekoselige Kumlegaarden i Drøbak hvor vi fikk servert frokost.

Etter en deilig frokost kjørte vi til Galleri Finsrud og fikk etter at multikunstner Finsrud var ferdigbadet, et foredrag om kunst i mange versjoner, blandet med personlige opplevelser som spente over det meste i hans liv.

Det var virkelig en opplevelse av en sann multikunstner vi her fikk oppleve.

Etter denne opplevelsen, var det gjennomgang i hans atelier og med friske forklaringer fra kunstneren selv. Det er helt utrolig at en mann har klart å lage så mye kunst av alle slag. Det var bare å gi seg over for alt sammen.

Etter en time på Galleri Finsrud kom vår guide for dagen ombord i bussen, og tok oss med på en guidet sightseeing gjennom Hølen, Hvidsten og Son. Vi fikk høre smuglerhistorier, kunst og kulturlivet samt mange spennende historier. At det var så mye historie gjemt i disse trakter overasket nok mange.

Vel framme i Son fikk vi en guiding på Son kultursenter som er et lite friluftsmuseum. Friluftsmuseet ligger ved Glenneparken midt i Son. Senteret består av tre bygninger, en slipp for trebåter og en museumshavn. Huset er Jostushuset, et fiskerhjem fra omkring 1600- tallet

Før vi tok fatt på hjemveien var vi på Son kro og fikk en deilig middag.

refr

